

Viharos SZERELEM

JAMIE MCGUIRE

Dream
válogatás

Erin volt a Blackwell Középiskola kitaszítottja, egy senki, akit mindenki gúnyolt és kinevetett.

De egy nap történt valami, ami mindent megváltoztatott. Egy súlyos tragédia olyan titkokról rántotta le a leplet, amire senki nem számított. Kiderült, hogy Erin a befolyásos Alderman család lánya. Így a lány pillanatok alatt egy sokak által irigyelt világba csöppent. Az új szülők mindent elkövetnek, hogy bepótolják az elveszett időt, és Erin semmiben ne szenvedjen hiányt. Erin boldogsága teljes: végre van egy igazi családja, ahol szeretik, és azt nézik, hogy mi a jó neki. Ráadásul Westonnal, gyerekkori szerelmével is tökéletesen alakul a kapcsolata. Ez Erin utolsó éve a középiskolában, így minden figyelmét a továbbtanulás köti le. Eközben kiderül, hogy Weston egy művészeti egyetemre akar menni Dallasba, messze a szerelmétől. Így a végzős bál előkészületeit beárnyékolja a tudat, hogy a gimnázium után elveszíthetik egymást.

De nem ez a legrosszabb, ami történhet... Véletlenül Erin kezébe akad egy napló, mely egykori osztálytársáé, Alderé volt. A lány olyan titkokat fedez fel, amelyek megválaszolják minden kérdését, és azt is megtudja, amit sosem akart volna.

JAMIE MCGUIRE elárulja, mi inspirálta az írásra: „Harmadikban születésnapomra egy naplót kaptam ajándékba. Minden lapját teleírtam, és amikor betelt, már nem tudtam megállni... Mire leérettségiztem, teleírtam 21 füzetet. Kis történeteket találtam ki, főként a srácokról, akikbe belezúgtam.”

Ő írta a Beautiful-sorozatot, a Gyönyörű sorscsapást, a Veszedelmes sorscsapást és A Sötétség és Fény angyalai-trilógiát.

A könyv a Véletlen-trilógia második kötete.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Már alig vártam, hogy olvashassam ezt a részt. A Véletlen szerelemben minden a feje tetejére állt, ám végül úgy tűnt, minden megoldódik. Vagy mégsem...”

Goodreads

„Erin egy olyan szereplő, akivel hihetetlen dolgok történnek, mégis nagyon valóságos és szerethető lány. Imádom a karakterét!”

Amazon

„Az egész könyv egy hatalmas érzelmi hullámvasút. Mindig, amikor már azt hiszi az olvasó, hogy minden a helyére kerül, titkok látnak napvilágot, melyek ismét fenekestől felforgatnak mindent.”

Me, My Shelf and I

„Ez a sorozat egyszerre édes és szomorú, szívszorító és bizakodó. Megmutatja a végleteket, és azt, hogyan vészeld át a nehéz időszakokat.”

Vilma's Book Blog

„Végre Erin és Weston kerül középpontba. Épp egy olyan élethelyzetben, mely igazi próbája kapcsolatuknak. Jamie érzékenyen és megkapóan ír erről a sorsfordulóról.”

The Readdicts Book Blog

Viharos
SZERELEM

JAMIE McGUIRE

—• részlet •—

Első fejezet

NOHA ALDER SZOBÁJÁBAN SÖTÉTSÉG URALKODOTT, ÉS AZ ajtaja is csukva volt, valami ellenállhatatlanul vonzott oda. Három hete laktam együtt vér szerinti szüleimmel, és egyszer sem láttam még nyitva ezt az ajtót. Valahányszor azonban elhaladtam a fehérre festett fa mellett, melyen halvány betűkkel állt a neve, valami arra ösztökölt, hogy kinyissam.

Nem és nem! – álltam ellen a kísértésnek.

Második estémen, amelyet az Alderman-házban töltöttem, Julianne leült velem a franciaágyra, és átlapoztuk a paplanok, a tapéták, valamint a ruhák katalógusát. Megkért, jelöljem be, ami tetszik, és tutira mindet meg is rendelhette, mert naponta érkeztek hozzánk az újabb és újabb dobozok.

Csengettek. Letrappoltam a falépcsőn. Igyekeztem nem nagy zajt csapni, bár tudtam, hogy Sam és Julianne már felébredtek, és a konyhában vannak.

A dobozokon átkelve ajtót nyitottam. Vigyorogva fogadtam Westont, aki fejét félrerántva lökte hátra arcába hulló haját. Vizes volt még a zuhanytól, és a szeme is táskás kissé a kialvatlanságtól. Tegnap este hosszan dumcsiztunk telefonon.

– Az illatokból ítélve a szüleid ismét a konyhába próbálnak csábítani – hajolt le, hogy csókot leheljen a számra.

– Jó reggelt – mondtam, miután elhúzódott.

Tekintete a különböző nagyságú dobozokra tévedt a padlón.

– Újabb cucc? – kérdezte.

– Igen, újabb cucc – pillantottam én is a poros kartondobozokra.

– Weston! – kiáltott ki a konyhából Julianne. – Gyere, tele a tál szalonnával.

Weston kézen fogott. Végigmentünk a világos színekre festett folyosón, majd egy boltív alatt jobbra fordultunk. Julianne kedvelte a pasztell árnyalatokat és a természetes fényt, ami illett is napsugaras lényéhez. Az egész ház fehérbe és halványkékbe öltözött: a falak és a lenge, áttetsző függönyök egyaránt.

A tűzhelyen besamel mártás pihent, és ahogy azt Julianne ígérte, a középső gránit munkalapon teli tál ropogós szalonna várta, hogy eltüntessük.

– Éhes vagy? – kérdezte Julianne vidáman. Rózsaszín angórapulcsija és a farmerje elé kék-sárga kockás

kötényt kötött. Csillogó, vörös haja most is együtt lengett minden mozdulatával.

Weston rám nézett nagy, smaragdzöld szemével, mivel Julianne nem neki címezte a kérdést.

– Sajnos nem – húztam össze magam büntudatosan. Nem szívesen okoztam csalódást, de nem szoktam hozzá a reggeli étkezésekhez. Gina azóta nem főzött nekem, amióta elég nagy lettem, hogy szendvicset csináljak magamnak. Fontosabb volt, hogy kialudjam magam, és időben beérjek az órákra, mint holmi rántották. Ez akkor is így lett volna, ha Gina teletömi a kredencet és a frigót reggeli kajával, amit különben nem tett meg.

Julianne vállat vont, iparkodott nem felvenni a dolgot.

– Elég, ha bekapsz pár falatot, mielőtt elmész, szívecském.

– Csak nem... pogácsa és mártás a reggeli? – szagolt bele a levegőbe Weston.

– Kolbásszal! – tette hozzá Julianne újra felderülve.

Weston rám nézett, aztán az órájára.

– Van időnk – mondta.

Leengedtem a padlóra vadonatúj, zöld hátizsákomat, aztán leültem középen egy konyhaszékre.

– Tényleg van.

Julianne sürgölődni kezdett. Kivett két pogácsát az alumíniumtepsiből, és félbevágta őket. Kis merőkanállal mártást lötytyintett rájuk.

Westonnak nyála csordult a látványtól, és nyelt egy nagyot.

– Nem kapsz otthon reggelit? – kérdeztem.

– Néha igen – mondta. – De anyu nem főz olyan jól, mint Julianne. Amúgy nem ismerek senkit, aki jobb szakács lenne nála!

– Á! Hízelegj csak, sokra mész vele ebben a házban – mondta ő.

Fészkelődni kezdtem a székemen, mert eszembe jutott, Weston nem először kóstolja meg Julianne főztjét. Evett ő eleget ebben a konyhában a lányával, noha az egy másik csaj volt.

– Igaza van, szívem – kapcsolódott bele a társalgásba Sam. – Fantasztikus szakács vagy, én pedig szerencsés férfinak mondhatom magam. – Vett a szalonnából, és arcon csókolta Julianne-t. – Ha minden jól megy, nyolc körül érek haza. Van egy késői ügyem.

Julianne bólintott, úgy fogadta a puszit.

Sam eztán hozzám lépett, és megpuszilta a hajamat.

– Jó munkát, kicsim... Ma este is dolgozol? – kérdezte kis szünet után.

Bólintottam.

– Rendszerint négytől nyolcig melózom.

– Sok ez neked – jegyezte meg Julianne.

Sam Weston felé biccentett.

– Hazahozod?

Weston igent intett.

– Hazafuvarozhatlak én holnap? – Sam feljebb tolta a szemüvegét, és várakozón nézett rám duzzadt szemhéjával.

Westonra sandítottam, majd bólintottam.

– El szeretnélek vinni fagyizni – vont vállat Sam.

Mindenki csodálkozva nézett rá a jelenlévők közül.

– Csak vicceltem – kuncogott fel. – Arra gondoltam, hogy beülhetnénk valahová vacsorára – nézett jóváhagyásért a feleségére.

– Miért ne? – mondtam, meglepődve kissé.

Sam megszorította a vállam, majd zakóját felkapva végigrohant a folyosón a garázsba nyíló hátsó ajtó felé.

– Sam! A tárcád! – szólt utána Julianne, és rám kacsintott.

Sam viasszaladt, és megragadott egy barna bőr akatatkát.

– Nem is a tárcám hagytam itt! – kiáltotta kifulladásra, majd ismét eltűnt szem elől. Percek múlva becsapódott mögötte a hátsó ajtó.

Halk nyikorgással kinyílt a garázsajtó.

Julianne hátravetette a haját.

– Le kell vágatnom a hajamat. Lenőtt a frufrum, és az őrületbe kerget! Nem tartasz velem? – csillant fel a szeme.

Lenéztem a hajamra. A színe csaknem ugyanolyan vörös volt, mint az övé, már a melírt leszámítva. Copfba fontam, mert még vizes volt a tegnapi tusolástól.

Többnyire kontyban vagy lófarookban hordtam, mert úgy zavart a legkevesbé. Gina néhányszor levágta még általánosban. Kilencedikben egyszer kísérletet tettem, hogy egymagam vágom le. Látványos kudarccal végződött. Ezután hagytam, hadd nőjön tovább.

Weston várakozón nézett rám.

– Huh, miért ne?

– Milyen rövidre akarod vágatni? – ráncolta össze a homlokát Weston.

– Amilyen rövidre a kedve tartja – szólt közbe Julianne, és ezt így is gondolta.

– Csak megkérdeztem – tartotta fel védekezőn a kezét Weston.

– Akkor odatelefonálok, és foglalom kettőnknek időpontot. Mikor érsz rá?

– Szombat reggel – vontam vállat.

– Jó, majd odaszólok – mondta Julianne, és kimosott egy serpenyőt.

Weston bekebelezte a pogácsa maradékát.

– Kösz, Julianne. Mennünk kell.

– Hogyne, persze. Kipakolom a dolgaidat, Erin, aztán majd te elrakodsz este.

– Oké, kösz – mondtam, és hátamra kaptam a hátizsákomat. – Később találkozunk.

– Én... szép napot, édesem!

– Neked is – mondtam, és követtem Westont a főbejáráthoz.

Hatalmas Chevy teherautója a járdaszélen parkolt az utcában, üresbe tett motorral. A karosszéria csillogott-villogott, a kerekek patyolattiszták voltak.

– Kitisztítottad a teherautót tegnap?

– Unatkozom, amióta ideköltöztél. Nehezebb rajtad osztozni, mint amilyennek elsőre tűnik.

– És hogyan ütötted el az időt, mielőtt velem járni kezdted? – kérdeztem.

Ugratásnak szántam, de furán eltorzult az arca. Alderrel és a barátaival lógott. Nem kellett átengednie a terepet Samnek és Julianne-nek, hogy jobban megismerjék a lányukat. Most, hogy Alder már nem élt, és nem járt el a régi baráti körrel, kissé elveszettnek érezhette magát, mikor Sammel és Julianne-nel csináltam programokat.

Kinyitotta előttem az utasülés ajtaját.

– Ugyanazt, mint most. Azon ábrándoztam, milyen lenne veled lenni.

Nem tudtam, ezt poénból mondta-e vagy komolyan is gondolta. Mindenesetre nem mosolygott.

Bemásztam a helyemre, ő pedig megkerülte az autót. Amint beült a volán mögé, nyújtotta a kezét, hogy megfogja az enyémet. Mikor odaadtam a kezem, húzni kezdte az ujjaimat.

– Mi az? – kérdeztem.

Mellécúsztam, és a hasamnál kötöttem csak be magam. Ő a mellkasán, aztán sebességbe tette a teherautót. Egy kézzel vezetett a sulig, a másikat a hátam mögött

nyugtatta a háttámlán. Valószínűleg sokszor megcsinálta ezt Alderrel is.

Megborzongtam erre a gondolatra. Fel kell hagynom ezzel, ha nem akarom nyomorultul érezni magam – gondoltam.

Miután leparkoltunk, és együtt mentünk be a gimibe a déli oldalon, kevesebben néztek meg minket, mint az elmúlt héten. Nem szívesen mutatkoztam Westonnal kéz a kézben, ő azonban most is elragadtatta magát.

Az első óra rendben telt, senki nem zaklatott. Kezdttem beleszokni. Brady továbbra is felém pillogott, de inkább csak kíváncsian, mint dühösen.

Mrs. Merit nyomban becsengetéskor elkezdte az órát. A diái zömét levetítette már, amikor Sara Glenn odahajolt hozzám.

– Hogy került rád ez a nyaklánc? – kérdezte.

– A csajok időnként viselnek ilyet – mondtam.

Őt azonban nem lehetett lerázni.

– Westontól kaptad, ugye? Egy hónapja minden áldott nap ez van rajtad.

Válasz nélkül hagytam a kérdését. Minek is feleltem volna.

– Chrissy North azt mondja, beköltöztél Alder szobájába. Nem kísért ott a szelleme?

– Már hogy kísértene?

– Brendan szerint Weston azzal dicsekszik, hogy az ő ágyában dugtok.

– Weston nem mondana ilyet – néztem rá mérgesen.

– Eszerint igaz?

– Felfordul a gyomrom!

– Igen? Felfordul a gyomrod attól, hogy Westonnal dugsz? – vonta fel a szemöldökét.

Mellkasom az asztalnak préselődött, ahogy előrehajoltam, hogy a fülébe súgjam.

– Hát nem fáradsz bele, hogy a dolgaiban turkálj, és rosszindulatú pletykákat terjessz a hátam mögött, Sara? Ettől érzed magad fontosnak, ezért csinálod?

– Hagyják abba, hölgyeim! – avatkozott közbe Mrs. Merit.

Hátradőltem a székemen, és a könyvemre meredtem. Kezemet az ölembe rejtettem, ne lássa Sara, mennyire remeg. Csalódtam magamban, amiért szóba álltam vele. Mi ütött belém? Eddig nem süllyedtem ilyen mélyre. És ez továbbra sem változhat.

Mrs. Merit felolvasta a feladatot. Dolgozni kezdtem, hogy megválaszoljam a fejezet végén lévő huszonkét kérdést. Sara nem szólt többé hozzám. Tíz másodperccel a kicsengetés előtt befejeztem a munkát, így idejében leléphettem.

Weston a szekrényeknél várt. Láttam rajtam, hogy valami történt.

– Csak nem Brady mondott valamit?

Megráztam a fejem.

– Akkor Brendan? Micah? Vagy éppen Andrew? Az a kis szaros...

– Nem, dehogy. Senki nem mondott semmit – mondtam. Elraktam a szekrénybe a bioszkönyvem, és elővettem a következő óra cuccait.

Weston gyöngéden kezébe vette az államát, és szembefordított magával.

– Nekem elmondhatod!

– Borzasztó dolgokkal szívatnak! – mormoltam, szememet behunyva. – Iszonyatosakkal! – ráztam meg a fejem.

– Például mivel? – Elvette kezét az államról, és összevonta a szemöldökét.

– Nem akarom a számra venni! Nem megy... olyan borzalmas.

– Hogy Alder ágyában dugtunk? – kérdezte.

– Eszerint hallottad – néztem fel rá.

– A múlt héten. Éppenséggel meglep, hogy te most hallod először.

– Annyira sajnálom, én...

Weston arca lángba borult a haragtól, ez a harag azonban nem ellenem irányult.

– Ne kérj érte elnézést, Erin! Sajnálnod kéne őket... ez olyan torz, beteges... – csuklott el a hangja. – Bárki ötlte is ki, és adta tovább, nagyobb bajai vannak, mint a sima pletyka. Nem tudsz változtatni azon, mit gondolnak vagy mondanak.

– Tudom, és nem is érdekel, mit gondolnak rólam. Hanem ez azért sok... nem akarom, hogy Sam vagy Julianne fülébe jusson.

– Én már elmondtam nekik. Tudják, hogy tőlünk sosem telne ilyen tiszteletlenség.

– Elmondtad nekik? – esett le az állam. – Hogy tehetted?

– Kis hely ez, Erin. Még mindig jobb, ha tőlünk tudják meg, nem igaz?

– Nem tőlünk hallották, hanem *tőled*! Miért nem szóltál róla?

Minél jobban felhúztam magam, annál idegesebb lett Weston is. Nyelt egyet, és elkomorodott.

– Épp elég mindenben mentél keresztül.

– Kérlek, ne nézz így rám!

– Hogyan ne nézzek?

– Ilyen szánakozva. Kezdek besokallni ettől.

– Erin... – Nem mondta tovább, mert becsengettek.

– A francba! – morogtam. Felkaptam a cuccaim, bevágtam a szekrény ajtaját, és futva indultam a következő óra irányába.

A második és harmadik óra totál egybemosódott. Semmi másra nem tudtam gondolni, csak arra, milyen lehetett Julianne arca, amikor Weston leadta neki a legfrissebb pletykát. Weston a szekrényeknél téblábolt a szünetben. Várta, hogy én beszéljek először. Mikor nem tettem, hagyta, hogy elmenjek.

Ebédszünetben ismét a szekrényemnél láttam, én azonban egyenesen a büfébe siettem, és egyedül ettem. Mohó pillantások lesték minden mozdulatomat. Nem, én itt csak veszíthetek. Akkor is megbámulnak, amikor együtt vagyok Westonnal, és akkor is, amikor nem. A rám irányuló figyelem kevésbé volt már rosszindulatú, mint a baleset előtt, de azért ezt is kellemetlennek éreztem.

Egészségőrára totál kivoltam.

Morris életmód-tanácsadó szókereső rejtvényt osztott szét közöttünk, aztán letelepedett az asztalához, és feltette a lábát. Munkához láttam, noha a hátamban éreztem Weston pillantását. Hallottam, hogyan matat a táskájában, és veszi elő az inhalátort. Többször megnyikordult az íróasztala, ahogyan izgett-mozgott, hogy lecsillapodjon.

Meleg ujjai ekkor megérintették a hátamat a két lapockám között, olyan leheletfinoman, hogy azt hittem, képzelődöm.

– Kérlek, beszélj hozzám! – suttogta fojtott hangon.

Megnéztem a vállam, de nem fordultam hátra teljesen.

– Mégis mit mondjak?

– Mondd, hogy egy tahó vagyok, amiért előbb a szüleidnek mondtam el ezt a dolgot, nem neked. Aztán mondd azt, hogy nem utálsz.

– Nem utállak.

Levette ujjait a pólómról. Hallottam, hogy felsóhajt.

Felsandítottam Morrisra. Láttam, igyekszik nem odanézni ránk. A szemem sarkából körbepislantva meggyőződtem róla, hogy nem ő az egyetlen, aki észrevette titkos párbeszédemet Westonnal.

Éreztem, hogy sírás készülődik a mellkasomban. Hetek óta próbáltam erőnek erejével visszatartani. Most is féltő volt, hogy átszakad a gát. Ezért sietve azt kezdtem számíthatni magamban, hány gombóc kókuszot kell tenni egy Hawaïi Fantáziába, továbbá, hogy hány láda poharat, kanalat és szalvétát kell kérnünk a következő szállítmánnyal. Elképzeltem, amint foszlott, fehér törülőrongyokat hajtogatok, és számolok közben. A meló nemcsak hogy elfoglalt, de a DQ-ban volt a legjobb barátnőm, Frankie is. És akárhány idegennel kerültem szembe, mindig ott maradt köztünk az ablak.

Kicsengettek, én azonban a Dairy Queen falai között ragadtam. Weston felállt, és megállt az asztalom mellett, mikor azonban nem szólaltam meg, továbbment. Hamarosan már csak én maradtam az osztályteremben, legalábbis ezt hittem.

– Helló – szólított meg valaki.

Felnéztem, Brady Beck volt az.

– Újabban tényleg Aldermanéknél laksz?

Összeszedtem a holmimat és felálltam, Brady azonban elállta előttem az utat.

– Lefogadom, egyfolytában drukkolhatnak, mit csórsz el tőlük. Hiába vagy a vér szerinti gyerekek, egy narkós nevelt fel.

Némán meredtem rá.

Tetőtől talpig végigmért, szemében undok önhittség csillogott.

– Elmondta Weston, miért érdeklődik hirtelen irántad?

Továbbra is hallgattam.

– Pedig érdemes lenne megkérdezned – vetette oda, és magamra hagyott.

A folyosó vörös csempéinek fehér műmárvány csíkja albinó kígyóként tekergett mindenféle irányban. Jobbára a méretes üvegablakok felé, amelyek a társalgó déli falát szegélyezték. A büfé asztalait körbefogó tucatnyi széken senki nem ült, s miközben elhaladtam a gimnázium tengelyét alkotó üvegezett rotunda mellett, ami a könyvtár volt, úgy döntöttem, ezúttal hanyagolom a szekrényemet, és egyenesen beülök spanyolra.

Miss Alcorn köszöntött, ahogy beléptem a terembe. Én voltam az első diák, aki megjelent az óráján, és vélhetőleg az egyetlen, aki tankönyv nélkül érkezett.

– Otthon felejtettem a könyvemet – közöltem vele azonnal, hogy ne a többiek előtt éjjelek le.

– Holnap hozd magaddal. Feltétlenül szükséged lesz rá.

Lehorgasztottam a fejem, és próbáltam megmasszírozni megmacskásodott nyakizmaimat. Alig kezdődött

el az óra, az első tíz percben Micah Norton kitépett egy lapot a füzetéből, és üres asztalomra hajította.

„Máris dobott Weston? Eddig sülvé-főve együtt voltatok, ma azonban egész nap nem láttalak benneteket együtt.”

Nem fordultam hátra.

– Easter! – suttogta.

Először neveztek így, amióta kiderült, hogy nem Gina lánya vagyok. Bántón hangzott, mint mindig.

Továbbra sem fordultam meg. Micah-nak nem voltak ott a barátai, hogy bátorítsák, ezért máskor, ha füttyültem rá, idővel feladta. Kínzóim három csoportra oszlottak. A passzív-agresszív Sara-félék csak akkor támadtak, ha rájuk jött az öt perc. Mások, amilyen Micah és Andrew is volt, kizárólag csordában mertek rám szállni. Bradyt és Brendant meg a fajtáját viszont nem érdekelte, ki van jelen, ki nincs. Ha egyszer kiszemeltek valakit, addig gyötörték az áldozatot, amíg meg nem tört.

Egy csomó könyvet és cikket elolvastam a gimis szadizókról. Szerintük inkább a csajok szívátják egymást. Nálunk a srácok voltak a legrosszabbak. Élvezték a hatalom tudatát, ami mások megalázásával járt. Kegyetlenkedésük tartama és mértéke nemritkán attól függött, ki mindenki csatlakozott még az akcióhoz. Senki nem érezhette magát biztonságban. Ötletszerűen, váratlanul és engesztelhetetlenül támadtak. A legjobb védelem az volt ellenük, ha jóban volt velük az ember, vagy csatla-

kozott a szadizókhoz. Ördögi kör volt ez, ugyanakkor totál kiszámítható is. Az egyedüli feloldozást az érettségi jelentette. Tudtam, azok közé tartozom, akiket a végső-kig fognak csesztetni.

Közönyöm megtette a magáét. Ebbe az is belesegített, hogy Miss Alcorn zéró toleranciát hirdetett a zaklatók ellen. Micah hamar feladta. Ismerős megkönynyebbülés lett úrrá rajtam, ami egyúttal nyugtalanított is. Eszerint már pár nyugis hét után elpuhultam. Szerencsére Micah békén hagyott az óra hátralévő részében.

Mire rajzórán viszontláttam Westont, kész idegromcs volt. Most is az asztalomhoz húzta a székét, de a lábszá-
ra egyfolytában rángatózott.

– Miért kerülsz engem? – tört ki.

– Nem kerüllek – mondtam, lehalkítva a hangomat. Reméltem, hogy követi a példámat.

Mrs. Cup viharzott be a terembe. Nyomban fenyegetőzni kezdett, miféle büntetéseket helyez kilátásba, ha nem egyenesen a régi pizzéria területére megyünk, ahol egy freskón dolgozunk.

– Kinek van szüksége fuvarra? – kérdezte a tanárnő.

Weston aggódva nézett rám.

Mindössze két diák emelte fel a kezét.

– Jöhettek velem, de máshoz is beülhettek. Lássuk, hogy döntötök – mondta Mrs. Cup.

Weston le nem vette volna rólam a szemét.

– Elvihetlek? – kérdezte.

A parkolóban a kezét nyújtotta, mintegy kísérletképpen. Senki más nem volt jelen, csak a rajzóra többi tanulója és a tanárnő, ezért e gesztus most kevésbé volt feszélyezett, mint máskor, tanítási időben. Ennek ellenére éreztem a Weston ujaiból áradó feszültséget, amikor összeért a kezünk.

Alig csapta be az ajtót, nagy levegőt vett, és rákezdte.

– Ne haragudj, Erin! Hidd el, jót akartam! Meg akartalak védeni! Belátom, oktalanság volt a szüleiddel beszélnem előbb, és nem veled. – Elhallgatott, és a válaszat várta. Nyilván veszekedésre számított.

– Majd csak túlélem. – Nem haragudtam rá. Nem voltam igazán tisztában az érzéseimmel, mégis furának találtam, hogy valaki egyáltalán... bocsánatot kérjen tőlem.

Kis ránc képződött a két szemöldöke között. Előrenézett, és kifarolt az úttestre. Nem tetszett neki a válaszom, és némán, gondolataiba merülve hajtott az egykori pizzéria üres telkére. Mire leparkolt, már mindenki felsorakozott a téglafal mellett, és elővette a festőszerelését.

– Nekem is új ez, Erin – mondta végül Weston. – Alder bármit mondhatott, nem érdekelt, mert nem féltem attól, hogy szakít velem. Az sem okozott álmatlan éjszakákat, mint most, hogy mi lesz, mikor egyetemre megyünk. Nem lepne meg, hogy ennyi furcsaság és szörnyűség után, ami veled történt, azt mondanád,

nincs elég energiád működtetni a kapcsolatunkat... csak éppen megőrülök érted, Erin! Felfogod végre, hogy totál kikészültem?

– Azt mondd, kikészültél. Mit mondjak akkor én? Nem először eszel anyám főztjéből, mivel jártál a lányával. Valószínűleg szexeltetek is a szobában, ahol alszom. Behatóbban ismered a szüleimet, és jobban kiismered magad a házukban, mint én. Valaki más életét élem, Weston! Hadd halljam ezek után, siránozz csak arról, mennyire félsz attól, hogy kirúglak!

Zihálva kaptam a szám elé a kezem. Ő is úgy lihegett, mintha gyomorszájon vágtam volna.

– Jaj, istenem, ne haragudj! – sikoltottam fel a kezeim takarásában.

Megrázta a fejét, s mutatóujjával az alsó ajkát dörzsölgette.

– Ne kérj bocsánatot! Talán megérdemeltem a szavaidat. Tudja a halál.

– Ezt senki se érdemli. A te érzéseid ugyanolyan fontosak, mint az enyéme. Mindkettőnknek bőven kijutott a jóból az utóbbi időben. Ne haragudj! – mondtam, és a keze után nyúltam.

Lekapcsolta a gyújtást, és megfogta az ajtókilincset. Megijedtem, hogy ennyiben hagyjuk.

Már kinyílt résnyire az ajtó, ekkor azonban felém fordult és átkarolt. Arcomat elöntötték a könnyek, amelyeket egész nap sikerült visszatartanom.

Mrs. Cup kopogott be a vezetőülés ablakán. Mindketten a hang irányába fordultunk. Az ablakon belátszott a tanárnő feje búbja. Weston kilökte az ajtót.

– Gyertek ki onnan! Munkára fel!

Ruhám ujjával megtöröltem a szememet, és bólintottam.

Mikor lekecmeregtünk a teherautóról a festékekkel és ecsetekkel, tekintetek keresztüzébe kerültünk. Bárki más már elzárást vagy legalábbis szigorú megrovást kapott volna a késlekedésért. Nem így egy Alderman, egy Gates, egy Masterson vagy egy Beck. Ilyen vezetőnevekre nem vonatkoztak az általános szabályok. Blackwellben legalábbis.